

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11. februára 2009 v Bratislave v trestnej veci obvineného **V. K., alias S.**, nar. X. (uvádzaný aj dátum narodenia X.) vo L. L., trvale bytom L., ul. L. č. X., U. republika, občana U. republiky, t.č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Leopoldov, o sťažnosti obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 15. januára 2009, sp. zn. 3 Ntc 4/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného V. K., alias S. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský prokurátor v Trnave v predmetnej trestnej veci obvineného V. K., alias S. podal dňa 22. decembra 2008 na Krajský súd v Trnave návrh na vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu, vydaného na obvineného Prokuratúrou pri Krajskom súde vo Viedni, Rakúska republika, sp. zn. 29 St 396/08 zo dňa 11. novembra 2008, ako aj vykonanie európskeho zatýkacieho rozkazu Prokuratúry pri Krajskom súde vo Viedni, sp. zn. 29 St 396/08 zo dňa 4. decembra 2008.

Predmetné európske zatýkacie rozkazy boli vydané na účely trestného stíhania obvineného V. K., alias S. pre trestný čin ozbrojenej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 ods. 2 Tr. zák. Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil tak, že

dňa 5. augusta 2008 vo V. na ulici H. H. X. so zbraňou prepadol filiálku spoločnosti B., pričom sa zmocnil približne 157 800 eur,

a pre ďalší trestný čin ozbrojenej lúpeže ozbrojenej lúpeže podľa § 142 ods. 1, § 143 Trestného zákona Rakúskej republiky, ktorého sa dopustil tak, že

dňa 15. júla 2008 vo V. na ulici P. so zbraňou prepadol pobočku spoločnosti B., pričom sa zmocnil približne 54 000 eur.

Krajský súd v Trnave napadnutým uznesením zo dňa 15. januára 2009, sp. zn. 3 Ntc 4/2008, podľa § 21 ods. 1 zák. č. 403/2004 Z.z. o Európskom zatýkacom rozkaze rozhodol, že oba vyššie citované európske zatýkacie rozkazy, vydané na obvineného V. K., alias S. sa vykonávajú. Toto rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že pri rozhodovaní o návrhu krajskej prokuratúry v Trnave na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu na V. K., alias S. nezistil existenciu žiadneho dôvodu na jeho odmietnutie podľa § 14 zákona č. 403/2004 Z.z., a preto tomuto návrhu vyhovel.

V zákonnej lehote podal proti tomuto uzneseniu Krajského súdu v Trnave, prostredníctvom svojho obhajcu, obvinený V. K., alias S. sťažnosť, v ktorej namietal, že po jeho zadržaní mu neboli umožnené základné práva, vyplývajúce z Rámcového rozhodnutia rady z 13. júna 2002 o európskom zatýkacom rozkaze a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. V jeho prípade pred jeho výsluchom nebol dodržaný zákonný postup, pretože nebol udelený súhlas vykonávajúceho štátu na vypočutie požadovanej osoby pred rozhodnutím. Krajský súd v Trnave preto nemal podanému návrhu na vykonanie európskych zatýkacích rozkazov vyhovieť a tieto mal odmietnuť. Tento záver obvinený oprel o ustanovenie § 14 ods. 1 písm. h/ zákona č. 403/2004 Z.z. podľa ktorého európsky zatýkací rozkaz sa týka skutkov, ktoré sa podľa právnych predpisov Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky. Ďalej v sťažnosti uviedol, že ak aj spáchal predmetnú trestnú činnosť, tak určite nešlo o také skutkové podstaty, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 4 ods. 8 zákona č. 403/2004 Z.z., pretože nikdy nepáchal násilnú trestnú činnosť, a ak by mal byť trestné stíhaný, tak len za trestné činy krádeže, ktoré spáchal na území Slovenskej republiky. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave zrušil, a aby rozhodol o nevykonaní európskych zatýkacích rozkazov voči jeho osobe, ktoré boli vydané Prokuratúrou pri Krajskom súde vo Viedni.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe sťažnosti obvineného V. K., alias S. podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenie Krajského súdu v Trnave, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že krajský súd rozhodol správne a v súlade so zákonom.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 403/2004 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze, tento možno vydať pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku štátu pôvodu trestným činom a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej jeden rok.

Podľa § 4 ods. 5 citovaného zákona európsky zatýkací rozkaz možno vykonať, ak bol vydaný pre skutok, ktorý je podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu trestným činom, a horná hranica trestu odňatia slobody, ktorý sa môže uložiť pre tento trestný čin, je podľa právneho poriadku vykonávajúceho štátu najmenej jeden rok a nie je splnený niektorý z dôvodov pre odmietnutie jeho vydania podľa tohto zákona (§ 14 zák. č. 403/2004 Z.z.).

Podľa § 4 ods. 8 citovaného zákona na účely rozhodnutia podľa § 4 ods. 5, ods. 6 a ods. 7 citovaného zákona, orgány vykonávajúceho štátu neskúmajú trestnosť skutku podľa ich právneho poriadku, ak sa vydanie žiada pre skutok, ktorý je trestným činom podľa právneho poriadku štátu pôvodu, horná hranica trestnej sadzby je podľa právneho poriadku štátu pôvodu najmenej tri roky a bol justičným orgánom štátu pôvodu, označený ako niektorý zo spôsobov spáchanie trestného činu uvedených pod bodmi 1 - 32 tohto odseku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu predloženého spisového materiálu zistil, že všetky vyššie uvedené zákonné podmienky pre rozhodnutie o vykonaní európskeho zatýkacieho rozkazu boli splnené. V § 4 ods. 8 pod bodom 18 je uvedená organizovaná alebo ozbrojená lúpež a práve pre takéto skutky boli aj predmetné oba európske zatýkacie rozkazy na V. K., alias S. Prokuratúrou pri Krajskom súde vo Viedni vydané. Pritom je nepochybné, že oba tieto skutky mali byť spáchané vo Viedni a nie teda (ani len čiastočne) na území Slovenskej republiky, ako to predpokladá, ako jeden z dôvodov odmietnutia vykonania európskeho zatýkacieho rozkazu ustanovenie § 14 ods. 1 písm. h/ citovaného zákona, na ktoré obvinený vo svojej sťažnosti poukázal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci svojho prieskumného konania nezistil žiadne okolnosti predpokladané v ustanovení § 14 ods. 1 zákona o európskom zatýkacom rozkaze, ktoré by mali za následok neprípustnosť jeho vykonania v danom prípade. Obvinený V. K., alias S., po oboznámení s obsahom oboch európskych zatýkacích rozkazov vydaných na jeho osobu príslušnými orgánmi Rakúskej republiky, sa pri svojom výsluchu vyjadril, že nesúhlasí s ich vykonaním a zároveň prehlásil, že sa nevzdáva uplatnenia zásady špeciality.

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené okolnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené všetky zákonné podmienky pre rozhodnutie, že sa oba európske zatýkacie rozkazy vydané na obvineného V. K., alias S., vykonajú, a preto napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Trnave považuje v celom rozsahu za správne a zákonné. Sťažnosť obvineného V. K., alias S. preto nepovažoval za dôvodnú a podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ju zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave, 11. februára 2009

JUDr. Pavol T o m a n , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová